

Sygn. akt III Ca 84/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie
następującym:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Białka SSO Zofia Klisiewicz SSO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca)
Protokolant:	staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P., Z. S., J. S. (1), M. S. (1), A. W., E. F.

przeciwko Skarbowi Państwa – Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe Nadleśnictwo G.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach

z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt I C 383/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- uchyła pkt I.1. i oddala powództwo odnośnie dz. ewid. nr (...) powstałej z podziału dz. ewid. nr (...),

- w pkt III kwotę 3 569,30 zł (trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych 30/100) zastępuje kwotą 2 995,30 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 30/100)

2. w pozostałej części apelację oddala,

3. koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

(...)

Sygn. akt III Ca 84/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Gorlicach dokonał uzgodnienia treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym, w ten sposób, że nakazał wyłączenie z niej położonych w G. działek wydzielonych zgodnie z mapą do celów prawnych sporządzoną przez geodetę J. S. (2) z 4 lutego 2016 r. i wpisaną do zasobu geodezyjnego i kartograficznego przez Starostę (...) pod nr (...), a to :

- dz. nr (...) o pow. 0,06 ha, powstała z podziału działki nr (...),
- dz. nr (...) o pow. 0,8684 ha oraz (...) o pow. 0,2100 ha powstałe z podziału dz. nr (...), która to powstała z podziału dz. nr (...) zgodnie z operatem nr (...),

a następnie nakazał założenie dla nich nowej księgi wieczystej i wpisanie w jej dziale II jako właścicieli M. P. w 16/32 części, Z. S. w 4/32 części oraz A. W., E. F., J. S. (1), M. S. (1) w udziałach po 3/32 części. Ponadto orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 3.569,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że przedmiotem postępowania jest nieruchomości położona w miejscowości G. składająca się z działek ewidencyjnych nr (...). Wskazał, że S. S. (1) s. A. oraz A. z K. S., byli wpisani w (...) gminy katastralnej G. w udziałach po 1/2 części jako współwłaściciele parcel gruntowych położonych w miejscowości G. numer: (...) o pow. 0,0201 ha, (...) o pow. 0,1784 ha, części pgr (...) o pow. 0,0670 ha, (...) o pow. 0,0446 ha, (...) o pow. 0,1212 ha, (...) o pow. 0,1025 ha, (...) o pow. 0,1277 ha, (...) o pow. 0,0525 ha, (...) o pow. 0,0795 ha, (...) o pow. 0,0723 ha, części pgr (...) o pow. 0,1560 ha, które zostały włączone do działki oznaczonej numerem (...) oraz części pgr (...) o pow. 0,0895 ha, która została włączona do działki oznaczonej numerem (...).

Dalej z ustaleń Sądu wynika, iż decyzją z 23 września 1970 r. nr (...) na podstawie operatu scaleniowego zostały utworzone nowe księgi wieczyste i z działki ewidencyjnej (...) powstała między innymi działka (...), zaś z działki ewidencyjnej (...) powstała działka (...). Działka (...) podzieliła się następnie, na podstawie operatu nr (...), na działki (...).

S. S. (1) zmarł 24 października 1982 r., zaś jego spadkobiercami ustawowymi byli żona A. S. (1) oraz dzieci M. S. (2) i M. P.. A. S. (1) zmarła natomiast 5 września 1989 r. i spadek po niej w częściach równych nabyły dzieci M. S. (2) i A. P..

M. S. (2) zmarł 3 sierpnia 1997 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorlicach z 5 lipca 2001 r. spadek po nim na podstawie ustawy nabyła żona Z. S. w 4/16 części oraz dzieci M. S. (1), J. S. (1), E. S. i A. W. po 3/16 części.

Odnosnie przedmiotu postępowania zostało ustalone, że w latach 50-tych XX wieku we wsi G. przeprowadzono regulację gruntów, polegającą na przejęciu nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, na podstawie dekretu z 5 września 1947 r. o przejściu na własność Państwa mienia pozostającego po osobach przesiedlonych do (...) oraz dekretu z 27 lipca 1949 r. o przejściu na własność Państwa nie pozostających w faktycznym władaniu właścicieli nieruchomości ziemskich położonych w niektórych powiatach województwa (...), (...), (...) i (...). Akcją przesiedleńczą została objęta również rodzina S. S. (1). Decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r. (...) S. S. (1) i A. S. (1) zostali pozbawieni współwłasności parcel objętych (...). Sąd ustalił, że wprawdzie A. S. (1) w decyzji nie została wymieniona wprost, jednakże wywarła ona skutek również w stosunku do niej, pozbawiając ją własności nieruchomości - domu, zagrody oraz gruntów.

Decyzją tymczasową Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 25 września 1968 r. S. S. (1) s. S. i A., po powrocie do G. odzyskał część uprzednio odebranych mu gruntów rolnych wraz z zabudowaniami mieszkalno - gospodarczymi. Nie dotyczyło to jednak całości, a w szczególności mienia w postaci lasu.

Decyzją nr (...) z 1 lipca 2011 roku Wojewoda (...) stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r. (...) o przejściu na własność Skarbu Państwa nieruchomości położonych w miejscowości G. w części dotyczącej S. S. (1), która nie została uchylona decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 25 września 1968 r. Przedmiotowa decyzja stała się ostateczna 4 lutego 2014 r.

Sąd ustalił także, iż w (...) oraz w orzeczeniu Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r., figurował S. S. (1) s. A., który jest osobą tożsamą z poprzednikiem prawnym powodów S. S. (1) s. S. (S.). Potwierdza to zdaniem Sądu decyzja Urzędu Wojewódzkiego w N. z 4 listopada 1976 r. znak (...), w której ustalono brzmienie nazwiska poprzednika prawnego powodów na S., oraz odpis zupełnego aktu urodzenia S. S. (4), z którego wynika, że był on synem S. oraz A.. Kolejnym potwierdzeniem tego jest również akt notarialny sporządzony 1 czerwca 1932 r. nr (...), w treści którego wskazano osoby S. S. (5) i jego żony A..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo w ostatecznym kształcie za uzasadnione. Powołując się na treść art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz uwzględniając decyzję Wojewody (...) z 1 lipca 2011 r. stwierdzającą nieważność decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r. stwierdził, że ujawnienie prawa własności działek objętych pozwem na rzecz Skarbu Państwa jest niezgodne z rzeczywistym stanem prawnym.

W stosunku do A. S. (1) Sąd uznał, iż przejęcie gruntów nastąpiło bez podstawy prawnej, bowiem dekret z 5 września 1947 r. przewidywał wprawdzie, że Skarb Państwa nabywa własność z mocy prawa, jednakże aktem konkretyzującym powyższy skutek była każdorazowo decyzja administracyjna wydana przez powiatowe władze administracji ogólnej. Decyzja taka wobec A. S. (1) nie została jednak nigdy wydana, dlatego pozwany nie może skutecznie powoływać się na prawo własności, zaś Sąd nie może w postępowaniu o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym samodzielnie ustalać, że Skarb Państwa uzyskał własność w trybie art. 1 ust. 1 dekretu.

Ponadto stwierdził, że skoro działka (...) powstała z części parceli gruntowej nr (...), objętej (...), stanowiącej własność S. S. (4) i A. S. (1), tym samym unieważnienie decyzji (...) w G. skutkuje brakiem zgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej, a stanem rzeczywistym.

Wyrok Sądu Rejonowego w całości zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając w niej :

- naruszenie przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu w przedmiotowej sprawie wskutek uznania, że zachodzą podstawy do uwzględnienia powództwa;
- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c., polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów wskutek uznania, że S. S. (1) s. A. ujawniony w (...) gm. kat. G. był poprzednikiem prawnym powodów;
- naruszenie przepisu postępowania, a to art. 227 k.p.c. wskutek niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych pozwanego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego geodety inż. B. N. na okoliczność ustalenia, jakie grunty otrzymał S. S. (1) po powrocie do G. w 1957 r., a także z zamkniętych ksiąg wieczystych nr (...), w następstwie uznania, że wnioski te są nieistotne dla rozpoznania sprawy.

W wyniku zaskarżenia apelujący wniósł o zmianę orzeczenia, poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach, a nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za I i II instancję.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że powodowie nie posiadali legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem, albowiem zgodnie z przedłożonym do akt dokumentem w postaci (...) współwłaścicielem nieruchomości objętych postępowaniem był S. S. (1) syn A., poprzednikiem prawnym powodów od których wywodzili swoje prawa był natomiast S. S. (1) syn S. i A.. Zdaniem skarżącego między wskazanymi osobami, wbrew stanowisku Sądu, nie zachodzi tożsamość podmiotowa.

Ponadto zarzucił, że Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń w zakresie skutków prawnych uchylenia decyzji Prezydium powiatowej Rady Narodowej w G. z dnia 3 grudnia 1955 roku w stosunku do A. S. (1). Wskazał, że wspomniana decyzja nie wymieniała w swej treści A. S. (1), co nie wyklucza jednak uznania, że dotyczyła ona również jej osoby, skoro w dacie wydania decyzji pozostawała w związku małżeńskim ze S. S. (1) a nadto, że

gospodarstwo rolne, grunty oraz zagroda stanowiły przedmiot wspólności majątkowej małżeńskiej. Stwierdzenie nieważności aktu administracyjnego nastąpiło tylko w stosunku do osoby wymienionej w decyzji, w konsekwencji brak było podstaw do uzgadniania treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, bowiem nie zostało wszczęte żadne postępowanie administracyjne zmierzające do uchylenia ustalonych w decyzji skutków prawnych w stosunku do A. S. (1). Skarżący powołując się na treść judykatów Sądu Najwyższego wskazał, że Sąd pozostaje związany ostatecznymi decyzjami administracyjnymi i nie posiada kompetencji do podważania ich treści, a także badania trybu, w którym zostały wydane.

Skarżący wskazał również, że dz. ewid. nr (...) (poprzednio dz. ewid. nr (...)) objęta aktualnie KW (...) nie powinna być przedmiotem postępowania, bowiem Skarb Państwa nabył ją w wyniku mającej miejsce w latach 70-tych XX wieku wymiany gruntów, od ówczesnego właściciela tj. J. i J. P. (1), którzy na wymienioną nieruchomość otrzymali AWZ (...). Pozwany nabył więc prawo własności od innych osób niż poprzednicy prawni powodów, a nadto na innej podstawie niż orzeczenie Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r. Podstawa tego nabycia nie została dotychczas podważona, dlatego też uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym w tym zakresie, nie powinno mieć miejsca.

W ocenie skarżącego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z tego powodu, że działki, które zostały odłączone z księgi wieczystej (...), dla których Sąd zarządził utworzenie nowej księgi wieczystej, nie były w ogóle ujawnione. W ocenie pozwanego powodowie powinni objąć żądaniem pozwu nakazanie ujawnienia w księdze wieczystej nowo powstałych działek, a dopiero kolejno żądać ich odłączenia. Nieprawidłowe sformułowanie żądania pozwu winno natomiast prowadzić do jego oddalenia.

Apelujący wywodził również, że na podstawie decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 25 września 1968 r. S. S. (1) po powrocie do G. otrzymał dz. ewid. (...) o łącznej powierzchni 7,13 ha, objęte (...) (KW (...) zamknięta). Wymieniony po otrzymaniu w/w gruntów wziął udział w postępowaniu o scaleniowym i wymiennym, a w jego wyniku otrzymał nieruchomość, objętą obecnie KW (...), składającą się z dz. ewid.(...) o łącznej powierzchni 7,80 ha.

Celem ustalenia jakie grunty otrzymał S. S. (1) po powrocie do G. w 1957 r. i czy grunty te w całości stanowiły jego własność przed przejściem na rzecz Skarbu Państwa, skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodów z zamkniętej KW (...), KW (...), rejestru gruntów przy Kw. nr (...) oraz o dopuszczenie dowodu z opinii geodezyjnej inż. B. N. z lutego 2013 roku. Wskazał, że poprzednik prawny powodów w wyniku przekształceń własnościowych utracił grunty o powierzchni 8,20 ha, otrzymał natomiast grunty o powierzchni 7,80 ha. W konsekwencji roszczenie względem Skarbu Państwa dotyczące gruntu leśnego o powierzchni 2,63 ha jest nieuzasadnione i prowadzi do uzyskania większego areалу ziemi aniżeli pierwotnie został utracony oraz do nieuzasadnionego wzbogacenia kosztem Skarbu Państwa. Wskazał, że działki ewidencyjne objęte powództwem stanowiły w dacie ich przejęcia w większości grunty rolne, aktualnie są to zaś grunty zalesione, o wartości znacznie większej niż utracone grunty rolne.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie jako całkowicie bezzasadnej oraz zasądzenie kosztów postępowania za instancję odwoławczą. Ponadto wnieśli o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z postanowienia Wojewody (...) z dnia 1 lipca 2011 roku znak (...).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

W sprawie nie zachodzą uchybienia, których skutkiem byłaby nieważność postępowania, co zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu.

Na wstępie należy wskazać, że stosownie do treści art. 382 k.p.c., sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej jego oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 17.04.1998r., sygn. akt II CKN 704/97). Sąd odwoławczy nie ogranicza się zatem jedynie do kontroli sądu pierwszej

instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przed sądem pierwszej instancji, władny jest ocenić je samoistnie.

W związku z zarzutem pozwanego polegającym na zakwestionowaniu poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w zakresie przysługującego Skarbowi Państwa prawa własności działki (...), wywodzonego od J. i J. P. (1), nie zaś od poprzedników prawnych powodów, Sąd Okręgowy dopuścił i przeprowadził dowód z akt ksiąg wieczystych nr (...), oraz z przesłanych przez Sąd Rejonowy kopii części akt kw. nr (...).

Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok poprzestał w tym zakresie na twierdzeniach zawartych w pozwie oraz przedłożonych dokumentach, z których nie wynikało w sposób jednoznaczny i kategoryczny, że podstawą wpisu prawa własności Skarbu Państwa w księdze wieczystej nr (...) było orzeczenie Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z dnia 3 grudnia 1955 r.(...). Na podstawie dowodów uzupełniających Sąd Okręgowy ustalił, że 18 września 1972 r. wydano Akt Własności Ziemi o numerze (...), w którym stwierdzono, że J. P. (2) c. A. i J. P. (1) s. A. i J. stali się z mocy prawa współwłaścicielami działek nr (...) o powierzchni 15,18 ha położonych w G. wraz z zabudowaniami z udziałami wynoszącymi po 1/2 (k. 167). Umową darowizny sporządzoną w formie aktu notarialnego z 21 kwietnia 1976 r. J. P. (2) darowała swojemu synowi J. P. (1) niewydzieloną połowę działek nr (...) o powierzchni 8,65 ha położoną w G. (k. 174-175). Dla wskazanych działek utworzono księgę wieczystą nr (...) i w dziale II ujawniono jako właściciela J. P. (1) (k. 172/2). W drodze wymiany lasów i gruntów leśnych Skarb Państwa Nadleśnictwo G. uzyskało działki (...) w zamian za działki (...) (k. 158-161. kw. nr (...) k. 91/2).

Z powyższych ustaleń wynika, że obecny tytuł Skarbu Państwa odnośnie działki nr (...) nie pochodzi od poprzedników prawnych powodów, ale od J. P. (1). Sama zaś działka numer (...) była przedmiotem obrotu początkowo w drodze darowizny między J. i J. P. (2), następnie w związku z procedurą wymiany lasów i gruntów leśnych, między nim, a Skarbem Państwa.

Powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej może być uwzględnione przez Sąd tylko wówczas, gdy istnieje rozbieżność między stanem ujawnionym w księdze wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym, a zatem wówczas, gdy prawo zostało wpisane na rzecz innej osoby, aniżeli ta, której ono przysługiwało, bądź zostało ono wykreślone bez podstawy prawnej. Żadna z powyższych sytuacji nie zaistniała w przedmiotowej sprawie odnośnie działki powstałej z działki nr (...), dlatego też brak było podstaw do uzgodnienia treści w sposób określony przez powodów. Z tych względów Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchylił jego pkt I.1. i oddalił powództwo odnośnie dz. ewid. nr (...) powstałej z podziału dz. ewid. nr (...).

Zmiana wyroku zdeterminowała konieczność zweryfikowania rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania pierwszo-instancyjnego. Ostateczne żądanie powodów dotyczyło trzech działek, natomiast wykazano zasadność pozwu w stosunku do dwóch z nich. Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji uznał za uzasadnione dokonanie podziału kosztów sporządzenia opinii biegłego geodety, w ten sposób, że kwotę 1.722,00 zł podzielił stosownie do liczby działek, a następnie odjął od sumy dotychczas zasądzonych kosztów kwotę 574 zł, przypadającą na działkę, co do której powództwo okazało się niezasadne (3.569,30 zł - 574 zł = 2.995,30 zł). Orzeczenie w tym zakresie zostało oparte na przepisie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałej części apelacja była bezzasadna. Po szczegółowej analizie sprawy w tym stanowiska pozwanego prezentowanego przed Sądem Rejonowym, należy stwierdzić, że Sąd I instancji w pozostałym zakresie prawidłowo ustalił istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności, które znajdują odzwierciedlenie w całości materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela pozostałe poczynione ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne, uznając również ocenę prawną Sądu I instancji za prawidłową.

Bezzasadny okazał się zarzut związany z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. Powołany przepis stanowi, że sąd ma obowiązek rozważyć wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody z uwzględnieniem okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Swobodna ocena w tym zakresie polega na logicznym powiązaniu ujawnionych w postępowaniu faktów w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. Strona kwestionująca prawidłowość zastosowania art. 233 § 1 k.p.c. powinna przedstawić argumenty świadczące o niezachowaniu przez sąd powyższych reguł. Zarzut

ten nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu stanu faktycznego ustalonego przez skarżącego na podstawie własnej oceny dowodów. Dla skutecznego postanowienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie materiał dowodowy, poza okolicznościami stanowiącymi podstawę do częściowej zmiany orzeczenia omówionymi wyżej, został przez Sąd I instancji oceniony prawidłowo, a wszelkie zarzuty zmierzające do podważenia tej oceny są nieuprawnione. Nie sposób również przyjąć, by w sprawie zachodziła sprzeczność ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Tego rodzaju sprzeczność zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Sprzeczność taka występuje w sytuacji, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. W niniejszej sprawie sytuacja taka jednak nie występuje.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, powodowie w sposób dostateczny wykazali, że przysługuje im legitymacja do wszczęcia przedmiotowego postępowania. Przedstawiając szereg dowodów z dokumentów udowodnili, że S. S. (1) s. A. wpisany w LWH (...), jest osobą tożsamą z ich poprzednikiem prawnym S. S. (1) s. S. i A.. Powyższe wynika z załączonego do pozwu odpisu zupełnego aktu urodzenia S. S. (4), w którym jako rodziców wskazano S. (odpowiednikiem imienia S. w języku łemkowskim jest imię S.) i A.. Ponadto ze sporządzonego 13 czerwca 1932 r. aktu notarialnego nr L.Rep.- (...) potwierdzającego, że u notariusza J. B. w G. stawili się S. S. i jego żona A. z F. S., ich syn S. S. (1) oraz jego narzeczona A. K.. Z dalszej treści aktu wynika w sposób jednoznaczny, że nieruchomości objęte LWH (...) stanowiły własność S. S. (7) oraz A. S. (2) i zostały przekazane jako darowizna przedślubna na rzecz S. S. (1) i jego przyszłej żony A.. Własność została ujawniona w Lwh (...) (k. 19) właśnie na podstawie powyższej czynności prawnej. Z tych przyczyn brak jest uzasadnienia dla podzielenia stanowiska apelacji, co do braku tożsamości S. S. (1) z poprzednikiem powodów. Przede wszystkim zachodzi tu tożsamość imion nabywców – S. i A., jako przyszłych małżonków. Ponadto zachodzi również tożsamość imienia jednego z rodziców S. - A.. Przy czym we wpisie odniesiono je błędnie do ojca, a nie do matki. W tych okolicznościach oczywistą omyłką i niedokładnością jest wskazanie w Lwh (...) A., jako ojca S. S. (4).

Dalej podnieść należy, że na podstawie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w N. z 4 listopada 1976, znak (...) ustalono brzmienie nazwiska poprzednika prawnego powodów na S.. Z tej przyczyny także rozbieżność pisowni została wyjaśniona. Na koniec podkreślenia wymaga i to, że strona pozwana kwestionuje legitymację powodów, jako następców prawnych po S. S. (4) synu S. i A., chociaż jednocześnie domaga się ustalenia, że wyżej wymieniony w związku z uchynieniem aktów prawnych pozbawiających go prawa własności odzyskał już należne mu nieruchomości. Ponadto pozwany nie wskazał z czego wywodzi nadal brak wykazania legitymacji prawnej powodów. Z tych wszystkich względów zarzut ów jest bezzasadny.

Niespornym w sprawie było, że treścią decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. z 3 grudnia 1955 r. (...) nie została objęta A. S. (1). Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił i ocenił skutki prawne powyższej okoliczności, zaś zarzuty podniesione w apelacji nie zdołały jej podważyć.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wykładni wskazanego orzeczenia, albowiem z podstawowych reguł prawa wynika, iż nie można skutków prawnych wynikających z jakiegokolwiek zindywidualizowanego aktu prawnego, rozszerzać ponad to, co wprost z takiego aktu wynika. Tym bardziej jeśli chodzi o skutki tak daleko idące, jak pozbawienie prawa własności. Potwierdzeniem prawidłowości takiego stanowiska jest postanowienie Wojewody (...) z tej samej daty oraz o tej samej sygnaturze (...), z którego Sąd Okręgowy w toku postępowania apelacyjnego dopuścił dowód, w którym wskazany organ odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności orzeczenia (...) w G. z 3 grudnia 1955 r. przejmującego na własność Skarbu Państwa nieruchomości położone w G. w części dotyczącej A. S. (1) z uwagi na okoliczność, że wskazane orzeczenie nie mogło wyrzucić skutku w postaci przejęcia na własność Państwa, w zakresie jakim nie wynikało to wprost z treści tegoż orzeczenia.

Tak więc wbrew twierdzeniu apelującego stanowisko Sądu Rejonowego, w tym zakresie nie jest oparte wyłącznie na własnym uznaniu, ale ma ono potwierdzenie w rozstrzygnięciu wydanym w trybie administracyjnym. Wskazane

postanowienie Wojewody (...) wydane przed orzeczeniem Sądu I instancji wyklucza bowiem możliwość uznania, iż orzeczenie (...) w G. z 3 grudnia 1955 r. mogłoby stanowić podstawę przejęcia własności nieruchomości przysługującej A. S. (1).

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut polegający na nieprzeprowadzeniu dowodów zawnioskowanych przez pozwanego. Okoliczności, które miały zostać dowiedzione na ich podstawie, a mianowicie, jakie działki i o jakiej powierzchni otrzymał S. S. (1), nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedmiotem postępowania były bowiem wyłącznie te działki, co do których istniała niezgodność prawa wpisanego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Zatem ustalenia tego co było przedmiotem poprzednich decyzji administracyjnych, nie mogło wpłynąć na kwestię uznania zasadności powództwa w niniejszej sprawie. Za koniecznością przeprowadzenia wskazanych dowodów nie mogło przemawiać dążenie pozwanego do wykazania, iż uwzględnienie powództwa finalnie doprowadziłoby do wzbogacenia powodów.

Tym bardziej, iż okolicznością bezsporną w sprawie było, iż poprzednik prawny powodów w wyniku działań władzy państwowej, utracił grunty o pow. 8,20 ha. Po powrocie do G. odzyskał część ziemi o powierzchni 7,13 ha. Następnie niego nieruchomości zostały objęte postępowaniem scaleniowym i wymiennym, w wyniku którego otrzymał grunty o powierzchni 7,80 ha. W następstwie niniejszego postępowania uzgodnienie treści księgi wieczystej nastąpiło odnośnie nieruchomości o łącznej powierzchni 1,0684 ha. Zatem przy uwzględnieniu powierzchni działek otrzymanych przez S. S. (4) w 1968 r. nieruchomości co do których nastąpił powrót własności stanowią łącznie 8,1984 ha. Nie jest bowiem uzasadnione sumowanie powierzchni nieruchomości uzyskanej w wyniku wymiany, jak czyni to pozwany. Należy pamiętać, że przy wymianie gruntów dokonanej w ramach procedury administracyjnej, uwzględniania się nie tylko powierzchnię, ale również wartość poszczególnych działek. Już z powyższego może zatem wynikać pewna nieścisłość rachunkowa w zakresie powierzchni nieruchomości. Ponadto dalsze nieścisłości wynikać mogą z błędów w obliczeniu powierzchni nieruchomości.

Na podstawie jednak już tej pobieżnej analizy w sposób jednoznaczny stwierdzić można, że twierdzenie, iż powodowie zostali w jakikolwiek sposób wzbogaceni kosztem Skarbu Państwa nie jest uprawnione.

Całkowicie nietrafnym, w ocenie Sądu Okręgowego okazał się również zarzut dotyczący konieczności wskazania w treści pozwu żądania wydzielenia działek, co do których sformułowano roszczenie uzgodnienia treści księgi wieczystej. Żądanie takie w odniesieniu do każdej z nieruchomości zostało bowiem sformułowane w pozwie, w punktach od 1-4.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami, uwzględniając przy tym, iż apelacja została w części uwzględniona i doprowadziła do zmiany wyroku Sądu I Instancji.

(...)